

Món de l'Art

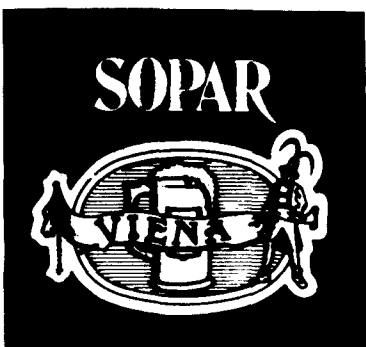
Arco-90, una fira que fa pensar

La Fira Internacional d'art més important que es celebra a l'estat, ha assolit enguany el sostre mundial, com ho garanteixen la presència de galeries d'arreu del món, França, Itàlia, Alemanya, Anglaterra, E.U.A., Portugal, Argentina, Àustria, Austràlia, Bèlgica, Brasil, Canadà, Colòmbia, Grècia, Holanda, Japó, Suècia, Suïssa, Venècia. Quatre continents, Europa, Àsia, Amèrica i Oceania, representats per dues-centes divuit galeries que presentaven vuit-cents artistes, denuncien l'acceptació internacional d'Arco en la seva novena edició. Malgrat la seva ressonància mundial, malgrat estimar-la la fira d'Espanya, l'escriptor Felipe de Guevara diu a la revista "Punto de las artes": "... a pesar de la asistencia nacional e internacional, no hay que olvidar que se trata de una feria de arte de Madrid, lo que no parecen haber asimilado ni la Comunidad Autónoma ni el Ayuntamiento...". Aquestes paraules són molt significatives.

Una contraoferta. Pilar Parcerisas anunciava en una col·laboració dominical del diari Avui que a Barcelona es prepara una organització paral·lela a la Fira Internacional de Madrid. La notícia caldria acceptar-la amb molt de goig si no xoqués amb les declaracions fetes fa uns mesos per galeries que ara sembla hi estan interessades, que no hi havia espai a l'estat per una altra fira internacional i que Arco era la fira de l'estat. I quan les cròniques afirmen que Catalunya és un dels principals clients de la fira, hom acaba per no entendre res.

Analitzant el problema amb força sang freda, sembla ser que l'existència de dues fires internacionals d'incidència mundial en un mateix estat esdevé, a primer cop d'ull, una utopia. Però la realitat de facto d'una nació diferent, encara que no reconeguda legalment, fonamenta raons prou convincents que avalen l'existència d'aquesta segona fira, en el nostre cas, la fira de Catalunya. Seria llastimós que les raons es recolzessin en la manipulació i demagogia de l'any 1922. Una Fira Internacional d'Art és quelcom més que el nom d'una ciutat, malgrat sia capital estatal. És la mateixa vida del poble, perquè si no és un marc vivencial deixa de tenir sentit. Definir una vivència només pel nom del marc on es manifesta és negatiu. Personalment sempre he pensat que Catalunya necessita una Fira Internacional d'Art. És una exigència de la seva vida cultural i artística i de la capacitat i manera de manifestar-la. Una Fira Internacional s'avalua, avui, per la seva incidència econòmica i pel gruix de les seves vendes. Aquest punt, crec que Catalunya el té superat. I també palesa qualitats diferents que una Fira necessària. Fira, sí, però catalana.

Josep R. Mirall

Galeria d'Artistes
Joaquim Budesca

L'esperit de la Mediterrània aleta el dibuix i la pintura de l'artista que nasqué a Vilanova i la Geltrú el dia 8 de novembre de 1930. Les ones del mar que s'esberlen entre les roques de la costa vilanovina foren testimonis muts de les dificultats de la família Budesca durant la guerra civil i els anys de la post-guerra. Molt jove net treballava i estudiava. A la seva família el conreu de l'art no era pas quelcom d'estrany. La seva facilitat pel dibuix li va proporcionar un bon treball en la creació de còmics que enviava a revistes de França i Anglaterra. Arriba l'any que decideix dedicar-se de ple a la pintura. És l'any 1965. Conrearà les dues tècniques, oli i aquarel·la. Artista autodidacte, trobà el seu mestre en els impressionistes francesos i entre els de casa cal esmentar J. Mir, Anglada Camarasa, Sorolla i Picasso. De tan bons mestres, tan bon pintor. L'any 1967 participa per primera vegada en una exposició col·lectiva que és també la primera vegada que exposa. Era a la Galeria Catafau, de Vilanova i la Geltrú. I la mateixa galeria, tres anys més tard, n'hi organitza una d'individual. L'artista començava a fer camí. I arriba a Barcelona de la mà de la Galeria Signe, l'any 1973. El seu estil va assolint una personalitat pròpia i diferenciada. I 1976 es converteix en un any decisiu amb la consagració d'un "realisme màgic de gran lirisme". L'artista s'ha trobat ell mateix. I el reconeixement en forma de premis no es fa esperar.

1979. Li és concedit el "Lió d'Or" amb motiu de la la. Biennale Mondiale de Métiers d'Art (Lió, França). I ciutats com Nantes, Ginebra i Grenoble li atorguen nous guardons. L'any 1983 una distinció entranyable: "Croix d'Or du mérite et dévouement français".

De 1965 ençà, vint-i-cinc anys de treball i recerca han creat una pintura que ha recorregut Europa i s'ha instal·lat al Canadà. Joaquim Budesca

ha descobert un paisatgisme musical i poètic al compàs d'una batuta cromàtica. Els seus mestres l'orientaren amb saviesa i l'alumne en descobrí el seu estil personal. Gauguin i Van Gogh endevinen les seves petjades en el camí de l'artista de Vilanova i la Geltrú. L'encís de J. Mir brilla també en l'obra budesquiana. Del mestratge de pintors tan extraordinaris en nasqué un d'excel·lent.

El protagonisme del color exigeix la presència d'un traç que insinua i convida, que desvetlla admiració i enlluerna. Coneix i domina la tècnica. Des d'una pinzellada gairebé insignificant a una altra més generosa, camina investigant, sempre i arreu, i el resultat, un estil més equilibrat sense perdre'n la musicalitat i el lirisme. La pintura del nostre artista desvetlla exigències

d'intimitat que generen una folia de llum a redós d'un arc de Sant Martí, clar i net. L'encís cromàtic enceta un nou joc que convergeix en poema un camp de girasols i en simfonia l'esclat de les ones contra els penyasegats. Terra i mar protagonitzen una abraçada cromàtica, símbol artístic que desafia la dansa del vent i el vol dels ocells, espia els sospirs de la natura. Blaus, grocs i verds formen una trilogia expressiva que més enllà de l'atzar, sovint juga amb la resta de colors. La paleta de Joaquim Budesca és una paleta rica en expressivitat, directa en el cromatisme, insinuada en la subjectivitat, encisadora en la composició. Les exposicions de Joaquim Budesca esdevenen sempre una simfonia poèticomusical.

Joan Sala i Vila

Centre Cultural

Canovelles

Hans T. Möller

J.S.V.

Hans Möller és un personatge carismàtic en el món de l'art. Periodista, l'afalaga la investigació i la seva expressió artística és fruit d'una meditació entre mística i científica de la realitat. Amic infatigable de la lectura troba en les millors obres de la literatura la seva font d'inspiració. Aquest és el cas de la mostra que presenta a Canovelles en base a l'obra Oficio de Tinieblas. De ressonàncies monàstiques ha trobat un llenguatge entre antic i modern per expressar els sentiments de sempre. Hans Möller, en aparença, és un pintor difícil. Però en la realitat és un d'aquells artistes que viuen en el seu temps i entre la sensibilitat i la filosofia investiguen i conviden a la consideració i percepció íntima del ser. La seva obra a primer cop d'ull no és pas gens fàcil. Adhuc el suport, sovint, esdevé gairebé ingrat. Però només cal pensar, perquè és íntim. Fuig de l'exhuberència per remarcar la importància del llenguatge de les coses més senzilles. Per exemple un drap de cuina. L'art és arreu. Perquè l'art és universal.

El Quatre

Manuel Cusachs

Lluís Racionero

TRANSMUTACIÓ

És evident que cadascuna de les arts té mitjans expressius amb avantatges i limitacions; així l'esclat ha de plasmar l'acció com suspesa en un instant decisiu —David abans de llençar la pedra— i no pot explicar més coses que el que es veu; la poesia, en canvi, és un art temporal i compte amb uns segons, no gaires, per cisellar amb paraules l'emoció que vol comunicar. Jo diria que és més senzill evocar una escultura amb paraules que fer una escultura sobre la poesia. Shelley a "Ozymandias" descriu poèticament els colors del Memnon per tal de comunicar l'enyor dels imperis caiguts amb la malenconia de runes ensorrades. Però, fer escultura sobre poesia, em demano, per quin motiu Cusachs ha sentit aquesta difícil i temporalitat?

Sala Sant Jordi

Pere Bufí

J.S.V.

La senzillesa és la qualitat protagonista de Pere Bufí. Dibuixant de la realitat viva, el seu art esdevé un testimoni de la saviesa natural de les coses senzilles. Sense sorolls ni escarafalls, Pere Bufí descobreix l'alè inspirat de la natura i amb un estil personal es converteix en notari i historiador de la geografia del país. Els seus dibuixos a la canya i al llapis testimonien una vivència en blanc i negre que descobreix des de la simplicitat la força interior de la naturalesa. Perquè el dibuix del nostre artista esdevé una força que s'endinsa sumament i arriba al diàleg amic d'una forma simple i amical. Pere Bufí convida amb un traç directe però sovint difuminat i crea una sensació inquieta que agermana la subtileza i l'elegància. El traç, sovint inacabat, sovint insinuat, sempre convincent, palesa la força d'una sensibilitat descoberta en les inferioritats de la natura i generadora d'un encís d'amistat amb els arbres, les pedres i tota mena de ser material. Pere Bufí desvetlla l'espiritualitat amagada en el cor de la matèria.

Agenda d'art

Museu de Granollers

Anselm Clavé, 40
Peces del seglee XX.-
Fons del Museu

A/B galeria d'art

Vinyamata, 55
Obra gràfica
Carpeta Afrika de Josep Uclés

Espai B/M, galeria d'art

Nou, 19
Joaquim Budesca

El Quatre, Sala d'art

Sta. Esperança, 4
Manuel Cusachs

L'Artística, Sala d'art

Joan Prim, 161
Collectiva

Cercle Cultural de La Caixa

Joan Camps, 1
Anima't

Sala de Cultura Sant Jordi

Pl. Maluquer, 10
Britta Wernicke

Centre Cultural

Pl. Joventut
Canovelles
Hans Th. Möller

Museu d'art Modern

Parc Ciutadella
Barcelona
Manolo Hugué

Lino Silverstein Gallery

Antic de Sant Joan, 3
Barcelona
Vicenç Viaplana

Sala de Les Columnes

Ajuntament de Cardedeu
Pl. Sant Joan, 1
Collectiva de fotografia

Galeria d'art L'Erm

Avda. Roma, 104-C
Manlleu
Albert Poblet

Sala d'exposicions

"Fuente Dorada"
Pl. Fuente Dorada, 21
Valladolid
Francesc Fernández Navarro